

17de JAARGANG, NR. 317
6 MEI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Breuls/Rigter Quintet, Ran Blake,
 Baron/De Looze/Verheyen,
 Greg Burk, Pete Oxley e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Avishai Cohen Quartet.

EN VERDER O.A.:

13 New York Calling (Roos Plaatsman)

14 Angèle Durand en Duke Ellington

18 Bob Hagen: 'Stop de teloorgang'

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

NR. 318 KOMT 27 MEI UIT

NIEUWS

Paul Acket Award voor Julian Lage

Gitarist Julian Lage krijgt dit jaar de Paul Acket Award. Hij werd door internationale jazzcritici en programmeurs gekozen uit een lijst met 22 genomineerden. De nominaties werden gedaan door Bartho van Straaten (Pardox Tilburg), Carlo Pagnotta (Umbria Jazz), Martyna Markowska (Katowice Jazz Festival), Mijke Loeven (Bimhuis) en Spike Wilner (Smalls). De Paul Acket Award, genoemd naar de oprichter van het North Sea Jazz Festival, is bedoeld voor talentvolle jazzmusici die meer erkenning en een groter publiek verdienen. Eerdere winnaars waren onder anderen pianiste Kaja Draksler (2018), saxofonist Donny McCaslin (2017) en Cécile McLorin Salvant (2016). Julian Lage krijgt zijn prijs tijdens het komende North Sea Jazz Festival. Dat wordt 12, 13 en 14 juli gehouden in Ahoy, Rotterdam.

Sun-Mi Hong beste jonge drummer

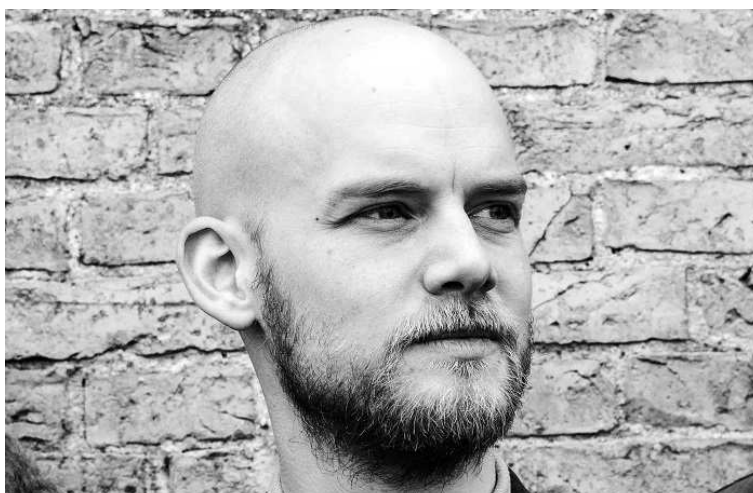
Drummer Sun-Mi Hong krijgt op 1 juni tijdens het festival Trommel in Aarts-woud het Sena Performers Gouden Slifje. Dit is een jaarlijkse prijs voor de meest veelbelovende jonge jazzdrummer van dit moment. De prijs bestaat uit een wisseltrofee gemaakt door drummer en beeldend kunstenaar Han Bennink. Vorig jaar was Tim Hennekes de winnaar van het Gouden Slifje. Het jaarlijkse festival Trommel wordt georganiseerd door drummer Joost Patocka en heeft vijf drummers in de hoofdrol. (zie ook pag. 16 van deze Jazzflits)

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Maarten Hogenhuis. (Persfoto)

MAARTEN HOGENHUIS KRIJGT COMPOSITIE-OPDRACHT 2019 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Saxofonist Maarten Hogenhuis heeft dit jaar de compositie-opdracht van het North Sea Jazz Festival gekregen. Hogenhuis zal voor zijn trio plus drie blazers een concert van 75 minuten schrijven. Het wordt zaterdag 13 juli op het North Sea Jazz Festival in Rotterdam uitgevoerd.

Hogenhuis heeft de opdracht gekregen vanwege 'de goede melodische lijnen die hij neerzet' en omdat hij 'met zeer weinig middelen pakkende muziek kan maken die het hart raakt'. De jury bestond dit jaar uit Pieter Schoonderwoerd (Jazz Maas-tricht), Sander Grande (programmeur North Sea Jazz) en Koen Schouten (journalist). Het is de kunst om de juiste spanning tussen herkenning en abstractie te vinden, zo vertelt Hogenhuis in het North Sea Jazz Magazine: "Hoeveel informatie geef ik de luisteraar en hoeveel houd ik 'achter' om een balans te vinden tussen het abstracte en het luisterbare." De vrije compositie-opdracht wordt sinds 2001 jaarlijks verstrekt aan een veelbelovende Nederlandse jazzcomponist. Initiatiefnemer North Sea Jazz Festival werkt hiervoor samen met de Vereniging van Jazz en Improvisatiepodia en het Fonds Podiumkunsten.

Louis van Dijk Award voor Oekraïense arrangeur Hlib Baisha

Hlib Baisha heeft op 30 april in Amsterdam de Louis van Dijk Award 2019 ontvangen. Baisha kreeg een bedrag van 3.000 euro, een rapport van de jury en een sculptuur. De Award - vernoemd naar pianist Louis van Dijk - is ingesteld om jonge (tot 36 jaar) jazzarrangeurs aan te moedigen. De deelnemers krijgen de opdracht om een vrij stuk (eventueel een eigen compositie) en een verplicht stuk te arrangeren voor een kleine bezetting (van trio tot sextet). Hlib Baisha is een Oekraïense gitarist, die in Maastricht ook compositie en arrangeren studeerde. Hij schreef onder meer muziek voor de Belgische film 'In de mond van waanzin' en voor conservatorium-bigbands. Voor het Jazz Orchestra of the Concertgebouw maakte hij een bewerking van Coltranes 'Giant steps'.

Kijk hier: <https://bit.ly/2vj51d6>

Filmdocumentaire over Ira Gitler

In een documentaire van een half uur heeft filmmaker Bret Primack de loopbaan geschetst van journalist en producer Ira Gitler, die op 23 februari jl. overleed. De film 'Ira Gitler Lives' omspannt een periode van zestig jaar waarin Gitler tal van boeken, hoesteksten en artikelen schreef en opnamesessies en concerten produceerde. Ook was hij actief als radiomaker en leraar. Gitler komt in de film uitgebreid aan het woord in opnames die Primack in 2009 maakte. Daar voegde hij recente beschouwingen van onder anderen Todd Barkan, Randy Brecker, Michael Cuscuna, Jim Eigo, Terry Gibbs, Howard Mandel en Dan Morgenstern aan toe. Gitler laat in de film ook zijn licht schijnen over vier klasieke studiosessies: die van 'Zoot Swings The Blues' (Zoot Sims), 'Soultrane' (John Coltrane), de eerste elpee van saxofonist Sonny Rollins en een opnamesessie van trompettist Miles Davis en de saxofonisten Charlie Parker en Sonny Rollins.

Bekijk 'Ira Gitler Lives!' hier: <https://bit.ly/2GKzSpG>

Lintje voor jazzclubmedewerker

Vicevoorzitter Frank Bakker van jazzclub Mahogany Hall in Edam is 26 april benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau. Hij kreeg het bijbehorende lintje opgespeld door burgemeester Sievers van de gemeente Edam-Volendam. Bakker ontving de onderscheiding voor zijn vrijwillige activiteiten voor de jazzclub. Hij is al ruim veertig jaar lid en net zo lang bestuurslid.

WEER MEER BEZOEKERS BIJ BEURS JAZZAHEAD!

Leden van de Noorse afvaardiging op Jazzahead!
(Foto: M3B GmbH / Jörg Sarbach)

De groei van het aantal professionele bezoekers aan de beurs Jazzahead! in Bremen gaat gestaag door. Ook de 14de editie waren er weer meer deelnemers dan een jaar eerder. Het beursonderdeel had 3.408 deelnemers (2018: 3.282). In totaal bezochten 18.114 mensen uit 64 landen het evenement (2018: 17.362). Jazzahead! vond van 25 tot en met 28 april plaats.

De bezoekers konden netwerken, onderling ideeën uitwisselen en meer dan honderd concerten bezoeken, waaronder tal van showcases. De Noorse jazz stond deze keer in de schijnwerpers. Bij de officiële opening op 25 april trad daarom het duo Karin Krog & John Surman op en hield de Noorse schrijver Lars Saabye Christensen een toespraak. Een citaat: "Jazz is a different place and that is where we have to go. (-) Jazz is time. Jazz is always putting something behind us, without forgetting it, mark you, without forgetting it. In jazz, memory is the theme that creeps up on you or to which you return. In jazz, memory is forward-looking. (-) Jazz is akin to writing. Writing is also movement. Commas are language's percussive timekeeper. We know where we are going, but not how to get there. That's jazz." De volgende editie van Jazzahead! is van 23 tot en met 26 april 2020.

Lees de hele toespraak van Lars Saabye Christensen hier: <https://jazzahead.de/en/keynote-by-lars-saabye-christensen/>

'Feed Your Soul' thema van European Jazz Conference

'Feed Your Soul' is het thema van de 6de European Jazz Conference, die van 12 tot en met 15 september in het Italiaanse Novara wordt gehouden. Bij het thema horen vragen als 'What makes the act of experiencing live music unique?', 'How do we listen and enjoy jazz and improvised music in the 21st century?' en 'What is the role of culture and music in nurturing the soul in Europe today?' Professionals uit de Europese jazzscene gaan tijdens de conferentie op zoek naar de antwoorden op deze vragen. Er worden lezingen gegeven, discussiegroepen gevormd en netwerksessies gehouden. Ook verzorgt een aantal Italiaanse jazzgroepen een kort optreden. Eerdere edities van de Jazz Conference waren in Lissabon (2018), Ljubljana (2017), Wrocław (2016); Boedapest (2015) en Helsinki (2014). De European Jazz Conference is een initiatief van het Europe Jazz Network, een organisatie die wordt gefinancierd door de Europese Unie.

Peter Guidi Foundation opgericht

Ter nagedachtenis aan de vorig jaar april overleden fluitist-saxofonist-muziekdocent Peter Guidi is 30 april in Amsterdam de Peter Guidi Foundation gepresenteerd. De stichting is volgens secretaris Jantine Swagerman 'opgericht om zijn spirit en liefde voor jazz te blijven overbrengen met, door en voor jonge musici'. Het is de bedoeling om concerten te organiseren en ervaren musici en aanstormend talent elkaar te laten ontmoeten. Ook studiereizen en beurzen horen tot de mogelijkheden. De gelden van de nieuwe stichting worden vergaard via 'fundraising'. "We hopen mensen die warme herinneringen hebben aan Maestro Peter Guidi te bereiken en zo zijn herinnering levend te houden", aldus Swagerman.

Eerste namen 50ste Jazz Middelheim

De eerste namen van de vijftigste editie van het festival Jazz Middelheim zijn bekendgemaakt. Van 15 tot en met 18 augustus worden in Antwerpen de saxofonisten Joe Lovano, David Murray, Charles Lloyd en Nubya Garcia verwacht. Ook pianist Kenny Werner en de trompettisten Enrico Rava en Ambrose Akinmusire komen. Laatstgenoemde is dit jaar 'artist in residence'. En verder: De Beren Gieren, WWWater en STUFF.

Luca Warner. (Foto PJPJ)

PJPJ eenmalig terug naar startpunt

Zondagmiddag 28 april trad muziekstudente Luca Warner op in Het Wapen van Voorschoten. Daar begon 25 jaar geleden het Podium Jong Professionals Jazz (PJPJ) zijn activiteiten. PJPJ organiseert concerten met studenten van de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium te Den Haag. Tegenwoordig gebeurt dat in het Cultureel Centrum van Voorschoten.

TINEKE POSTMA OP GLOBAL CONCERT JAZZDAG

Saxofoniste Tineke Postma heeft 30 april meegespeeld tijdens het hoofdconcert (Global Concert) van International Jazz Day, dat dit jaar in Melbourne (Australië) plaatsvond. Ze trad onder anderen op met toetsenist Herbie Hancock in 'Beauty And The Beast' van Wayne Shorter.

Veel grote jazznamen, onder wie zangeres Dee Dee Bridgewater, trompettist Till Brönner, saxofonist Igor Butman, zanger Kurt Elling, pianist Eric Reed en drummer Antonio Sánchez, waren van de partij. Postma speelde onder meer samen met Herbie Hancock, bassist James Genus, drummer Brian Blade, pianist John Beasley en gitarist Chico Pinheiro. "Ik speelde in december met Herbie Hancock en het Wayne Shorter Quartet, dus het is ook te gek om hen weer terug te zien. Ik ben heel dankbaar dat ik voor dit soort geweldige evenementen wordt uitgenodigd", aldus Tineke Postma op de website van het Codarts Conservatorium in Rotterdam, waar ze les geeft. Postma was al eerder te gast tijdens een Global Concert. In 2012 speelde ze met saxofonist Wayne Shorter tijdens de eerste International Jazz Day in New York City. De International Jazz Day is een initiatief van de VN-organisatie UNESCO en is jaarlijks op 30 april. Herbie Hancock is de initiator van de dag en nog steeds de drijvende kracht achter het gebeuren.

Bekijk het gehele Global Concert hier:

<https://bit.ly/2GMKjrs>

GENOMINEERDE ALBUMS VOOR EDISON JAZZISM PUBLIEKSPRIJS 2019 BEKEND

Albums van saxofonist Benjamin Herman, BRUUT!, zangeres Kim Hoorweg en trompettist Eric Vloeimans zijn genomineerd voor de Edison Jazzism Publieksprijs 2019. Het publiek bepaalt wie de prijs wint en kan tot 20 mei via internet stemmen. De Publieksprijs en de andere Edisons Jazz 2019 worden op 7 juli uitgereikt in LantaarVenster, Rotterdam.

De genomineerde albums voor de Edison Jazzism Publieksprijs 2019 zijn:

Agnes Gosling

Caçador (Buzz / Challenge Records Int.)

Benjamin Herman

Bughouse (Roach Records / Dox Records)

BRUUT!

V (Dox Records)

DHD Trio

Abriendo Camino (Challenge Records Int.)

Eric Vloeimans, Jeroen van Vliet, Kinan Azmeh

Levanter (V-Flow / Challenge Records Int.)

Kim Hoorweg

Untouchable (Kimcompany)

Michelle David & The Gospel Sessions

The Gospel Sessions Vol.3 (Excelsior / V2 Records)

Reinier Baas, Ben van Gelder, Metropole Orkest

Smash Hits (Basta Music)

Sabrina Starke

Underneath The Surface (Zip Records / [PIAS] Holland)

The Preacher Men

Blue (ZenneZ Records)

De Edison bestaat uit een bronzen beeld vervaardigd door beeldhouwer Pieter d'Hont. De Edison-uitreiking valt uiteen in drie muzikale genres. Edison Pop, Edison Klassiek en Edison Jazz/World.

JAZZ OP PAPIER

STORYVILLE EN ZO, DEEL 1

"Toen in 1917 al de kroegen en dans- tenten in Storyville (de amusementswijk van New-Orleans) moesten sluiten, wer- den honderden muzikanten op slag werkloos. Velen onder hen vonden ech- ter werk op de 'Riverboats', die dagen- lange pleziertochten op de Mississippi maakten. Op die manier verspreidden ze zich zo [sic] over geheel Amerika. Chica- go werd het nieuwe jazz-centrum." Mgr. J. (Jules) Vyverman & H.F. (Felix) Steylaerts - Muziek op school - 1971 (pag. 193) (voetnoot *)

Dit is een citaat uit een schoolboek van 1971. Het was de toen nog altijd gang- bare opvatting over de verspreiding van de jazz vanuit New Orleans naar Chicago. Het is een opeenstapeling van feiten die door nader onderzoek in de loop van de jaren stuk voor stuk waren achterhaald.

Hoe hardnekkig die onjuistheden zijn, blijkt ook 23 jaar later nog, wanneer de Vlaamse Fernand Tanghe beweert: "Het klinkt paradoxaal, maar de betere New Orleans-jazz, voor zover we die van de plaat kennen, werd vooral in Chicago ten gehore gebracht. In 1917 werd de prostitutiewijk van Storyville immers gesloten op bevel van de Navy. Het ge- volg was dat de meeste jazzmusici emi- greerden. Sommigen trokken naar New York, anderen naar Californië, maar de belangrijkste kwamen in Chicago te- recht."

Fernand Tanghe - All that jazz! Van worksong tot post-bop - 1994 (pag. 100)**

Laten we ons op deze plaats bepalen tot Storyville en de trek naar het noorden. De vraag is hoe de mythes zo lang heb- ben kunnen standhouden. Dat lijkt me in de eerste plaats een praktische kwestie; het klinkt immers zo logisch: musici kwamen door de sluiting zonder werk te zitten en trokken weg. De ware reden is zorgwekkender: schrijvers van min of meer populaire, historisch getinte artikelen plegen zich te baseren op in- formatie waarvan zij ooit eens kennis hebben genomen zonder deze bij te sturen en zich op de hoogte te stellen van de latere opvattingen.***

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Een ansichtkaart van Basin Street, gelegen in de wijk Storyville in New Orleans.

Hieronder zijn uit standaardwerken die passages gelicht die na- der op de materie ingaan. Er blijkt overigens uit, dat ook hier in sommige uitspraken de oudere opvattingen nog opgeld doen en maar schoorvoetend worden losgelaten.

Het is allemaal begonnen in 1939, toen voor het eerst door ge- sprekken met oudere musici, die het allemaal-nog-meegemaakt hadden, een paar vorsers ervan uitgingen authentiek materiaal verzameld te hebben:

"A city ordinance was passed and with a rapid exodus of harlots, Storyville came to an official end in November, 1917 [...] Then the musicians really had the *Basin Street Blues* and began to look for new fields of employment. New Orleans jazz spread fan- like up the Mississippi Valley, from coast to coast, and through- out the world. The Original Creole Band had already left years before. Dink Johnson, their drummer, had settled in California and organized his Louisiana Six. He was soon joined by Kid Ory's Brown Skinned Jazz Band, with cornetist Mutt Carey. As early as 1913 [...] to Texas [...]

The Mississippi riverboats carried jazz not only up the river to Memphis, St. Louis, and Davenport, but to cities on the tributar- ies, such as Kansas City and Omaha on the Missouri, and the Ohio River towns as far as Pittsburgh.

Changing industrial conditions brought an inevitable shift of Negro population to the manufacturing centers of the North.

This aided in the dissemination of hot jazz, but **the principal reason for the scattering of the New Orleans jazzmen is found in the fall of Storyville.**" [vet, jjm]

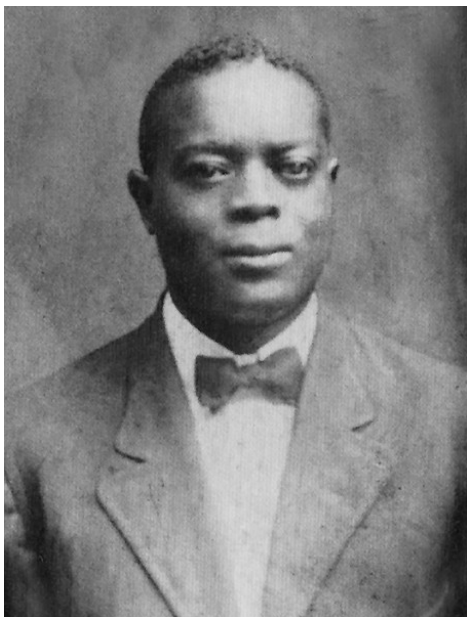
William Russell and Stephen W. Smith. *New Orleans music in: Frederic Ramsey Jnr. & Charles Edward Smith (ed.) - Jazzmen - 1957 (1939)* (pag. 36-37)

Het duurde nog tot 1956 voordat Marshall Stearns van enige tegenspraak blijk gaf:

"Het orkest van Keppard verliet de 'Crescent City' in 1912, kwam boven water in Los Angeles in 1914 en trad op in Coney Island in 1915. Een tournee, die in lijnrechte tegenspraak is met het cliché van de jazzgeschiedenis, waarbij alle orkesten van New Orleans naar Chicago reisden!" [in het origineel met de niet overbodige aanvulling: Musicians traveled by trains and private automobiles, too]

Marshall Stearns - *Wezen en geschiedenis der jazzmuziek - [1957]* (vert. van *The Story of jazz*, 1956) (pag. 165)

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Jazzpionier en cornettist Joe 'King' Oliver speelde een eeuw geleden in Storyville.

Voetnoten:

*Het schoolboek bevat nog meer onwaarheden: "De chicagostijl ontstond dus onder de invloed, en is min of meer ook de voortzetting, van de New-Orleans- en Dixielandstijl. Hij heeft dezelfde structuur, maar het instrumentarium werd uitgebreid tot *saxofonen* en *stringbas* (contrabas bespeeld door pizzicato, die in de plaats kwam van de tuba)."

**Ook Tanghe debiteert nog een ander, hardnekkig misverstand:

"Uit de spiritual ontstond ook de gospel song. [...] De gospel song onderscheidt zich in meerdere opzichten van de traditionele spiritual waarvan de thematiek doorgaans ontleend is aan het Oud Testament. De gospel inspireert zich eerder op het Nieuw Testament en behandelt tevens algemeen religieuze en zelfs actuele thema's." (pag. 74-75)

Om deze bewering meteen maar recht te zetten: spirituals zijn ontstaan door mondelinge overlevering, gospels zijn gecomponeerd.

***De directe aanleiding tot het overzicht op deze en de vorige pagina is de vierdelige serie in dit periodiek, waarin Arne Van Coillie - waarschijnlijk in navolging van Tanghe - zowel het vermaakscentrum Storyville als de rivierboten op de Mississippi noemt. (JF nr. 303, 17 sept. 2018, pag. 15 en 16). Hij doet dat terloops, maar gezien het feit dat én de wijk én de riverboats bij de verspreiding van de jazz amper een rol hebben gespeeld, doet men er beter aan in kort bestek beide begrippen ongenoemd te laten. Een tweede aanleiding zijn de commentaren bij een boek van Rob van Scheers, waar ten slotte Fred Horn met een aantal mythes de vloer aanveegt (zie Jazz Bulletin nr. 79, juni 2011, pag. 63-64).

"The role played by Storyville in jazz development has been much exaggerated and deliberately misrepresented by self-elected 'historians'. TV-producers, even on allegedly educational channels, reviewers in magazines and the motion picture screen, along with other media, have seen fit to perpetuate the myth that jazz was a product of the red-light district. This is not only untrue, but offensive and insulting to the vast majority of New Orleans jazzmen, including some of its brightest stars, who not only never played in Storyville, but, indeed, never even saw it." Al Rose & Edmond Souchon - New Orleans Jazz, a family album - rev. ed., 1978 (pag. 200)

Storyville op een deelkaart van New Orleans.

"None of the musicians who were interviewed remembered playing with a band in a whorehouse, nor did they know of anyone who had. Piano players sometimes did, but not the bands. Nonetheless, this erroneous bit of mythology has become part of the birth of jazz story, perpetuated by authors such as Stephen Longstreet. [...]"

Donald M. Marquis - In search of Buddy Bolden, first man of jazz - 1978 (pag. 58)

"The role of Storyville in the birth of jazz has been overplayed by the early writers. Both [Sidney] Bechet and [Jelly Roll] Morton say that it was mainly the pianists who worked the brothels; the bandsmen might play occasional gigs in Storyville and at times some of them held down regular jobs in the biggest of the cabarets, but most of the playing done by the jazz pioneers was at parades, picnics, private parties, funerals, and the like.

"The diaspora of jazz musicians from New Orleans, begun early in the second decade of the century, was given impetus in 1917, when the Storyville brothel district was closed down under pressure from the United States Navy, who had a naval base in the city. Although the effect on employment for musicians was less drastic than some writers have claimed - the bandsmen were working mainly in other areas, as we have seen - it had a symbolic effect, and this [...] eventually pulled most of the leading New Orleans jazz musicians out of the city."

James Lincoln Collier - The making of jazz, a comprehensive history - 1978 (pag. 64 resp. 79)

Jan J. Mulder

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP DE PLAAT

BARON/DE LOOZE/VERHEYEN
MixMonk
 Universal

Bezetting:

Robin Verheyen (sopraansax, tenorsax),
 Bram De Looze (piano),
 Joey Baron (drums).

Er is geen mooiere titel om het werk van Thelonious Monk te kwalificeren dan 'Ugly beauty'. Het geeft precies aan hoe bitterzoet zijn stukken, en dan vooral de ballads gespeeld zouden moeten worden. Het trio van de Belgen Robin Verheyen (saxen) en Bram de Looze (piano) en de Amerikaanse drummer Joey Baron heeft dat heel goed begrepen. Ze spelen op hun debuutalbum 'MixMonk' het genoemde stuk, maar ook 'Monk's mood' met respect, maar evengoed met een eigen verhaal: sensitief, maar zonder onnodige mooispelerij. Ook de andere Monk-composities, 'Oska T', 'Boo Boo's birthday' en 'Bye-ya' krijgen een sublieme lezing, waarbij met name in het laatste stuk het speelplezier er vanaf spat. De beide Belgen leveren daarnaast eigen werk dat zich kan meten met de stukken van de oude meester. Zo combineert het titelstuk een typisch hoekige, Monkiaanse melodelijn met majestueuze swing. Want dat is superdrummer Baron wel toe- vertrouwd. Hij schittert het hele album lang met bijdragen waar geen klap of tik te veel aan is en met een drumstel dat gestemd is als ware het een Steinway. Verheyen zet behoedzaam en gevoelvol zijn melodieën uit. Hij geeft zijn spel soms een scherp randje, maar weet ook regelmatig te ontroeren. Datzelfde kunnen we zeggen over De Looze, die bijvoorbeeld in het ingetogen 'Mind mirror' de spanning binnen het verstilling perfect weet vast te houden. 'MixMonk' is een schatkist waar drie rijpe muzikanten al het moois van de wereld in hebben gestopt voor ons om te beluisteren, te bewonderen en van te genieten.

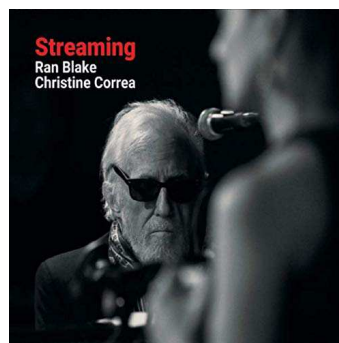
In juli speelt het trio op North Sea Jazz Festival, in december op Stranger Than Paranoia.

Herman te Loo

Beluister hier het titelnummer:
<https://youtu.be/09XtigEtI5o>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

RAN BLAKE/CHRISTINE CORREA
Streaming
 Red Piano Records

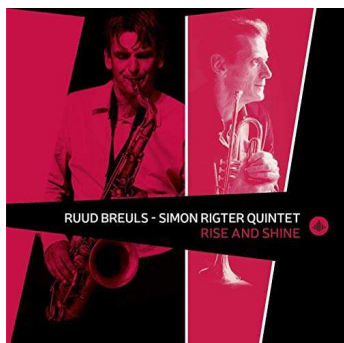
Bezetting:

Christine Correa (zang),
 Ran Blake (piano).

Al zo'n vijftig jaar heeft pianist Ran Blake aan het New England Conservatory in Boston aan het concept van Third Stream kunnen werken. Hij heeft van het idee van het samenbrengen van jazz en gecomponeerde muziek een model gemaakt waarin de scheidslijnen tussen genres wegvallen. Deze nieuwe cd (die overigens al in 2015 werd opgenomen) bouwt in twee opzichten voort op het werk dat Blake verrichtte met zangeres Jeanne Lee (zie mijn bespreking in JF 313). Op 'Streaming' heeft hij weer een eigenzinnige zangeres aan zijn zijde, en kiest hij ook weer voor repertoire dat flink uitwaaiert, van jazzklassiekers (Billie Holiday's 'Don't explain'), Braziliaanse muziek ('Love dance' van Ivan Lins) en sefardische traditionals ('Ah, el novio no quiere dinero') tot eigen werk ('Wende'). Wie de tracklijst niet bekijkt, zou echter denken dat alles uit de koker van beide muzikanten komt. Ze zetten de composities zodanig naar hun eigen hand dat er een samenhangend geheel ontstaat, waarbij bovendien absoluut geen sprake is van 'zangeres plus begeleider'. Blake neemt enorme vrijheden met akkoordenschema's, net zoals Correa dat met de melodieën doet. Het wekt vaak de indruk alsof het tweetal vrij improviserend op de thema's uitkomt. Blake geeft Correa regelmatig de ruimte om delen van de nummers a capella vorm te geven. En andersom is hij solistisch te horen in drie interpretaties van George Russels 'Stratusphunk'. Het maakt 'Streaming' tot een hogeschoolalbum in het avontuurlijke zang-pianogenre.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Don't explain':
<http://www.redpianorecords.com/releases/>

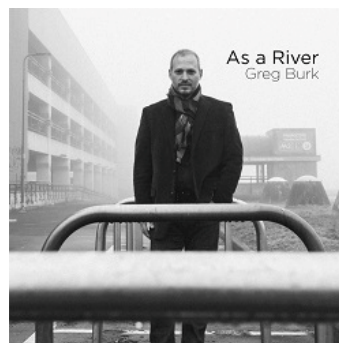
RUUD BREULS – SIMON RIGTER QUINTET**Rise And Shine****Challenge Records****Bezetting:**

Ruud Breuls (trompet, bugel),
Simon Rigter (tenorsax), Karel Boehlee (piano),
Jos Machtel (bas), Marcel Serierse (drums).

Dit is echt een moeilijke bij een blinddoektest. Wie speelt hier trompet? Een soort gemoderniseerde Clifford Brown? En de tenorist? Hank Mobley, maar dan minder laid-back en met wat meer noten? De bas klinkt erg naar een instrument met darmsnaren; dat brengt ons bij de jaren vijftig en zestig. De slagwerker is niet te beroerd om simpel 'ding-ding-ding-ding' te spelen; een ouwe bopper of een all-rounder die zich weet in te houden? Oplettende lezertjes hebben natuurlijk allang gezien dat we hier te maken hebben met een hedendaagse Nederlandse band. Zij het dat bassist Jos Machtel uit België overkwam; hij doceert daar in Leuven. Trompettist Ruud Breuls moest misschien uit Keulen komen, want hij switchte na de bezuinigingen op het Metropole Orkest naar de WDR-bigband. Die percussieve Paul Chambers-sound van Machtel is deels te danken aan een speciale techniek; hij plukt met zijn duim, wat hij leerde van wijlen Victor Kaihatsu. Pianist Karel Boehlee schreef zowat de helft van de stukken en had zodoende een vermelding verdiend in de naam van de band. Eén van die nummers is de ballad 'Goodbye Cerbaia', een Italiaans stadsdeel dat kennelijk erg wordt gemist. Boehlee spreidt hier de harmonische fijnzinnigheid ten toon die hem ook zo van pas kwam als begeleider van Toots Thielemans. 'Get your fringe back' is wat moderner en verwijst naar de periode dat ze bij Blue Note met de tijd mee wilden gaan zonder meteen aan freejazz te doen. Hetzelfde geldt voor 'Passage of Jaco' (vast een in memoriam voor Jaco Pastorius), waarin Boehlee even achter de elektrische piano zit. Een stijlvolle plaat, diep geworteld in de historie. Jammer dat het album met een nét wat minder nummer van start gaat. Een betere opener was het titelstuk 'Rise and shine' geweest; een vlotte blues waarvan iedereen direct wakker wordt.

Jeroen de Valk**Beluister hier het titelnummer:**

<https://www.youtube.com/watch?v=oKZH3fiCuaA>

GREG BURK**As A River****Tonos Records****Bezetting:**

Greg Burk (piano).

Een pianist, moederziel alleen achter zijn instrument. Het is een kwetsbare situatie, maar de Amerikaan Greg Burk is nergens bang voor. Dat zie je aan zijn website, die met ronkende teksten is volgestouwd. Maar dat hoor je nog meer aan zijn spel. Na enkele platen in trioverband - onder meer voor het gerenommeerde label SteepleChase - keert Burk (49) met 'As A River' terug naar het soloformaat. Dat doet hij in Italië, waar hij zich heeft gevestigd sinds hij er in 2006 een aanstelling kreeg aan twee conservatoria. Hij stichtte er een gezin, woont tegenwoordig in Rome en doceert in Bologna als 'Professore di Piano Jazz'. Misschien is zijn ferme, virtuoze aanpak wel verwant aan de Italiaanse volksaard. Hij eist meteen je volledige aandacht op, slaat je om de oren met zijn bravoure en laat je verpletterd achter, 63 minuten en vijftien (ook nog zelf geschreven) tracks later. De linkerhand speelt krachtige basostinato's; onder meer in het openingsstuk - de gospel 'One day' - en een serie tracks die herinneren aan minimal music. Soms lijkt dat penetrante pianogehamer te veel te worden; uw recensent was geneigd te roepen: 'Bel even een bassist, Greg, daar zijn er vast genoeg van in Rome!' Maar dan komt er weer een bezonken ballad. Want die zijn gelukkig ook aanwezig. Ze werden, blijkens een toelichting, geïnspireerd door het platteland van Michigan, waar hij opgroeide. 'The slow hello' klinkt als een pijnlijk-traag afscheid waarbij bijna niets meer wordt gezegd. Want alles is al eens gezegd en valt toch in verkeerde aarde. Er is ooit iets héél erg misgegaan, waar dan ook ter wereld. Gelukkig komt daar mooie muziek van.

Jeroen de Valk**Beluister hier het titelnummer:**

<https://www.youtube.com/watch?v=cBUR4hxB2f0>

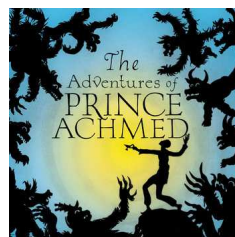
DÉSIR & FIORINI**Yo Anpil****El Negocito****Bezetting:**

Renette Désir (zang),
Fabian Fiorini (piano, Fender Rhodes).

Dat de piano ook gezien kan worden als een slagwerkinstrument, is een bekend gegeven. De Belgische pianist Fabian Fiorini diept die mogelijkheid van de Fazioli-vleugel in de studio in het Franse Meudon flink uit. Soms horen we hem alleen maar de klankkast van het instrument bespelen, en op andere momenten dempt hij de snaren af en klinkt de piano als een stuk gestemd Afrikaans slagwerk, zoals een balafon of een marimba. Daarmee maakt hij zich tot een uitstekende muzikale partner voor de jonge Haïtiaanse zangeres Renette Désir. Haar achtergrond is gedrenkt in voodoo en sterke Afrikaanse wortels. Ze heeft een stem die rauw en expressief is, en waarmee ze verhalen vertelt. In 'Ala vil', bijvoorbeeld, kirt, giechelt en schreeuwt ze dat het een aard heeft. De hele buurt mag haar verhaal in al zijn dramatiek horen. Het nummer doet hierin wel wat denken aan het vroege werk van Greetje Bijma. Ook is Désir een perfecte vertolker van 'All Africa', dat Max Roach voor Abbey Lincoln schreef. In de versie van Désir & Fiorini blijft het politieke statement kaarsrecht overeind, al maakt het tweetal er wel zijn eigen verhaal van. Dat het niet alleen maar heftigheid is wat hier de klok slaat, horen we in het ingetogen 'Enchantiyon' en in Fiorini's solo-interpretatie van Ellingtons 'Fleurette Africaine (African Flower)'. 'Yo Anpil' is een verbluffend debuut van een duo dat zichzelf hiermee meteen op de kaart zet.

Herman te Loo**Bekijk het duo hier live:**

<https://youtu.be/aDvAITnZOZU>

PHILLIP JOHNSTON**The Adventures Of Prince Achmed****Asynchronous Records**

Tegelijk met de release van het album 'Diggin' Bones' van zijn Coolerators (zie hieronder) lanceert saxofonist/componist Phillip Johnston een album met filmmuziek. 'The Adventures Of Prince Achmed' is de soundtrack die hij schreef bij de klassieke animatiefilm van die naam, in 1926 gemaakt door regisseuse Charlotte Reiniger. Voor een bezetting met zijn eigen sopraansaxofoon, trombone (James Greening), twee toetsenspelers (Alister Spence en Casey Golden) en een drummer (Nic Cecire) heeft Johnston avontuurlijke, maffe, in het gehoor liggende muziek geschreven met veel humor. Het album is weliswaar opgedeeld in afzonderlijke tracks, maar vormt één doorlopend geheel. En de muziek is dermate beeldend dat je ook zonder de film erbij een mooie voorstelling in je hoofd kunt laten afspelen. De combinatie sopraansax-trombone is verrukkelijk en de beide toetsenspelers leven zich op orgel en keyboards flink uit met verwachte en onverwachte klanken.

Herman te Loo**Luister hier naar het titelstuk:**

<https://youtu.be/3fHgF3VTb4g>

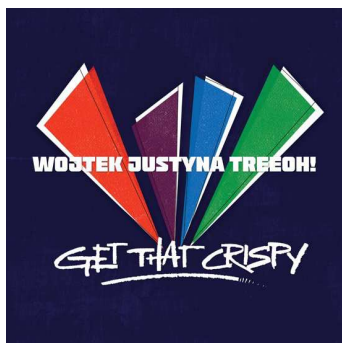
PHILLIP JOHNSTON & THE COOLERATORS**Diggin' Bones****Asynchronous Records**

Hoewel saxofonist Phillip Johnston nog steeds platen maakt met de New Yorkse formatie The Microscopic Septet, woont hij al sinds 2005 in Australië. In zijn nieuwe vaderland heeft hij een fijn kwartet om zich heen geformeerd met de naam The Coolerators. Een belangrijke rol in het bandgeluid is weggelegd voor organist Alister Spence, die niet kiest voor een typische jazzaanpak van zijn instrument. Hij laat het klinken als een kermisorgel, een pruttelend New Orleans-toetsenbord of een bluesy scheurkast. Het onmiddellijk herkenbare geluid van Johnstons alt- en sopraansax, de diepe bas van Lloyd Swanton (bekend van The Necks) en het lichtvoetige drumwerk van Nic Cecire huppelen samen door het repertoire heen. Pakkende melodieën, smeulige grooves en een aanstekelijk gevoel voor (muzikale) humor plaatsen The Coolerators ergens in de buurt van de Lounge Lizards en de bands van drummer Matt Wilson.

Herman te Loo**De band tijdens de albumpresentatie:**

https://youtu.be/IF9XvCXeV_Q

WOJTEK JUSTYNA TREEOH!
Get That Crispy
 Isolde records

Bezetting:

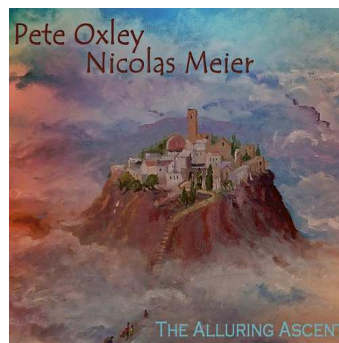
Wojtek Justyna (gitaar),
 Daniel Lottersberger (bas),
 Alex Bernath (drums),
 Diogo Carvalho (percussie, Moog synthesizer).

Het album 'Get That Crispy' begint in een medium tempo. Strak pulserende beats en een retrosound stellen orde op zaken. Intrigerende muziek die goed in het gehoor ligt. No nonsens zonder opsmuk. Gitarist Wojtek Justyna weet precies wat hij wil. Hij focust op de essentie van zijn muziek zonder zich te vertillen aan opgeblazen virtuositeit. Met zijn ingetogen spel, fraaie riffs en inventief gebruik van zijn devices laat hij zijn gitaar een eigen taal spreken. Justyna bijt zich niet vast in een genre. 'Get That Crispy' is een veelzijdig album, waarop jazz, funk en bluesrock of een lichtvoetige manier worden verweven met grooves, Afrikaanse- en Latin ritmes en exotische sferen. Het album is ruimtelijk opgenomen en het gebruik van elektronica geeft de sound een symfonische 'touch'. De acht stukken op het album werden gezamenlijk geschreven. De in Nederland gevestigde multinationale groep Wojtek Justyna TreeOh! presenteert een kleurrijk palet van pakkende melodieën en ritmisch avontuur. Hun muziek meandert door de tijd, maar ademt vooral een tijdloze frisheid. De musici zijn sterk aan elkaar gewaagd en vormen een sterke eenheid. Percussionist Diogo Carvalho speelt hij een cruciale rol. Met opzweepende ritmes en melodische hout- en metaalklanken, legt hij een poëtische laag en doorbreekt hij de strakke maatvoering.

Roland Huguenin

Bekijk hier een video over het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=GIvwdPcZgIY>

PETE OXLEY/NICOLAS MEIER
The Alluring Ascent
 MGP Records

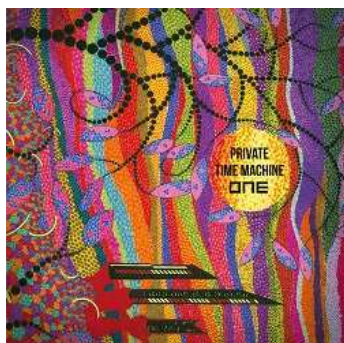
Bezetting:

Pete Oxley (gitaren),
 Nicolas Meier (gitaren),
 Ralph Mizraki (basgitaar, darbuka),
 Paul Cavaciuti (drums), Keith Fairbairn (percussie).

Een kleine vier jaar na hun vorige album, 'Chasing Tales', zijn gitaristen Pete Oxley en Nicolas Meier weer de studio in geweest om een album met verhalende muziek te maken. Ze deden dat ditmaal in het gezelschap van een basgitarist (Ralph Mizraki) een drummer (Paul Cavaciuti) en een percussionist (Keith Fairbairn). Die uitbreiding geeft 'The Alluring Ascent' wat meer stevigheid dan het vorige album. Een pakkend jazzrocknummer als 'East coast joys' en de bluesinvloeden in 'Our beautiful frantic lives' zorgen voor de nodige pit tussen de soms wat zoe-tige liedjes die Oxley schrijft. Meier heeft in zijn composities een duidelijke voorkeur voor het vermengen van jazz(rock) met invloeden uit de Turkse en Indiase muziek. Het gebruik van de sitargitaar door Oxley en de glissentar (een elfsnarige fretloze gitaar) door Meier levert daarbij een authentieke smaak aan nummers als 'Our homeland' en 'Walk in the sky' op.

Herman te Loo

Hier is de teaser van het album:
<https://youtu.be/rqjGbDiLOAs>

PRIVATE TIME MACHINE**One**
EWM**Bezetting:**

Eric van der Westen (basgitaar, zang), Jimmy Rage (spoken word), Guido Nijs (tenorsax), Donald Simoen (altsax), Koen Smits, Joël Botma (trompet), Efe Erdem (trombone), Aron Raams (gitaar), Jeroen van Vliet (Fender Rhodes), Martin Fondse (synthesizers), Marc Schenk (slagwerk).

Vanaf zijn tienertijd heeft bassist Eric van der Westen een diepgewortelde interesse voor rauwe, vrije en oorspronkelijke muzikale bewegingen. In zijn carrière kwam hij in aanraking met rock, new wave, jazz, Afrikaanse en Turkse muziek. Na vele omzwervingen verlangde hij naar synthese, in een groots grensverleggend gebaar. Daartoe bundelde hij al zijn muzikale inspiratiebronnen en ervaringen in een nieuw project. Samen met enkele van zijn soulmates op piano, gitaar, slagwerk en hijzelf op basgitaar, legde hij de basis voor de nieuwe powerhouse formatie Private Time Machine. Een riff based (compacte thema's) groovy band die jaren zeventig rock, funk, soul mengt met jazz en alles wat werkt, zoals hij het zelf formuleert.

Paradox in Tilburg gaf Van der Westen de afgelopen jaren de ruimte om te experimenteren in sessies die 'Playground' werden getiteld. Gaandeweg werd de formatie aangevuld met een stevige blazerssectie, elektronica en vocals, om uit te groeien tot een elfkoppige small bigband. Onlangs verscheen het debuutalbum 'One' op dubbel-elpee inclusief cd. Het resultaat mag er zijn. Van der Westen schreef en arrangeerde zeven stukken met een gezamenlijke speelduur van tachtig minuten. Teksten en poëzie werden geschreven en uitgevoerd door Jimmy Rage. 'One' kan worden beluisterd als een sterk samenhangend en bij vlagen ook symfonisch geheel. De opbouw en inkleuring van de muziek zijn indrukwekkend. Progressie en retrotinten wisselen elkaar af in een veelzijdig palet. Beweging en energie worden omgeven door een lyrische scope die in samenhang met de teksten een dramatische touch aan de muziek geeft. 'One' is een verrassend album waarop speelse muzikaliteit en een grootse beweging goed in balans zijn gebracht, gevat in prachtig artwork.

Roland Huguenin**EUROPE JAZZ MEDIA CHART****Datum: 3 mei 2019**

Pianiste Aki Takase. (Persfoto)

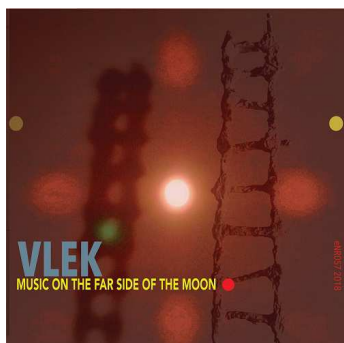
[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)**ERLEND APNETSETH TRIO**[Salika, Molika \(Hubro Music\)](#)[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)**THREE FREE RADICALS X LIIS VIIRA**[Atlas of the Heavens \(Improtest Records\)](#)[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)**JERZY MAĆZYŃSKI**[Jerry and The Pelican System \(Polish Jazz\)](#)[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)**BONSAI**[Bonsai Club \(Ubuntu Music\)](#)[Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\)](#)**MISHA TSIGANOV**[Playing with the Wind \(Criss Cross Jazz\)](#)[Jan Granlie, salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)**AKI TAKASE JAPANIC**[Thema Prima \(BMC\)](#)[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)**THE COMET IS COMING**[Trust In The Lifeforce Of The Deep Mystery \(Impulse\)](#)[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)**EIVIND AUSTAD TRIO**[Northbound \(Losen Records\)](#)[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)**AKI TAKASE JAPANIC**[Thema Prima \(BMC\)](#)[Patrik Sandberg, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)**SPLASH**[Splash 1970 - 1979 Samtliga inspelningar \(Splash\)](#)[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)**MYLES WRIGHT**[The Manhattan EP \(self-produced Blue-Ray disc\)](#)[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)**HELGE LIEN TRIO**[10 \(Ozella Music\)](#)[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)**SNARKY PUPPY**[Immigrance \(GroundUp Music\)](#)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

VLEK
Rumble (in Neerpelt)
El Negocito

VLEK
Music On The Far Side Of The Moon
El Negocito

Bezetting:

Jeroen Doomernik (trompet, bugel),
 Hans Sparla (trombone),
 Edward Capel
 (sopraansax, altsax, altklarinet),
 Jacq Palinckx (gitaar),
 Bart van Dongen (piano, synthesizer),
 Bert Palinckx (contrabas),
 Pascal Vermeer (drums).

Het is hollen of stilstaan met Vlek. De laatste cd van de Brabantse all star-formatie dateert alweer van 2014, maar nu trakteert het Belgische label El Negocito ons op maar liefst twee nieuwe platen van het septet. Het gaat om twee live-opnamen, gemaakt in het Belgische Neerpelt ('Rumble') in april 2016 en in de Tilburgse jazztempel Paradox ('Music On The Far Side Of The Moon') in april 2018. Dat biedt mooi vergelijkingsmateriaal, want in twee jaar kan er best wat gebeuren. Toch is er in essentie niet heel veel verschil tussen beide albums, want het concept van de band is in de tien jaar van zijn bestaan steeds meer uitgekristalliseerd, maar niet in essentie veranderd. Omdat bijna alle bandleden componeren en er geen echte kapitein op het schip staat, waaiert het repertoire breed uit, en raakt het boek steeds voller. Op één nummer na zijn er geen doublures tussen beide setlijsten. Dat ene nummer is de uitsmijter van beide concerten, en tevens de titeltrack van 'Music On The Far Side Of The Moon'. Trompettist Jeroen Doomernik schreef het vrolijke deuntje, dat nog dagenlang in je hoofd blijft hangen. Maar in typische Vlek-stijl wordt de vrolijke melodie om zeep geholpen door fijne vintage-synthesizerklanken en giert saxofonist Edward Capel solistisch danig uit de bocht, waarna alles weer op zijn pootjes terecht komt. Ook gitarist Jacq Palinckx heeft een goede hand in het schrijven van memorabele, poppy thema's die grondig worden gedeconstrueerd in improvisaties waarin rock, noise en klankexploraties om de hoofdrol vechten. 'Glop' (op 'Rumble') en 'Waarheid is ook maar een feit' (op 'Music') zijn treffende voorbeelden van dit procedé. Edward Capel laat in zijn compositorische bijdragen een voorkeur voor Ethiopische invloeden horen (zoals 'Brainwash' op 'Music'), hetgeen niet vreemd is, gezien de band die hij er naast Vlek op na houdt: Eddy & the Ethiopians. Toetsenist Bart van Dongen en bassist Bart Palinckx verwerken graag arrangementen in hun composities, en met zo'n ervaren blazersfrontlinie levert dat welluidende resultaten op, zoals Van Dongens 'Three tracks in the desert' (op 'Music'). De bindende factoren tussen alle muziek (op beide albums) zijn humor, avontuur en verhalen vertellen. De soms abstracte improvisaties hebben altijd een rol in het geheel en het contrasteren van hoge en lage cultuur houdt de geest van Willem Breuker in de Nederlandse jazz levend. Een vergelijking tussen beide cd's leert overigens dat de groep in twee jaar tijd nóg hechter en beter op elkaar ingespeeld is geraakt. 'Music On The Far Side Of The Moon' is misschien iets uitbundiger, maar het kan zijn dat het thuisvoordeel hier meespeelt.

Herman te Loo

Luister hier naar track 1 van 'Music On The Far Side Of The Moon': <https://bit.ly/2XM3Kau>

AVISHAI COHEN 4-TET

Bezetting:

Avishai Cohen (trompet),
Yonathan Avishai (piano),
Barak Mori (bas), Ziv Ravitz (drums).

Datum en plaats:

2 mei 2019,
De Oosterpoort, Groningen.

Avishai Cohen. (Foto: Ziv Ravitz)

Bij opkomst spotte trompettist Avishai Cohen tot zijn genoegen een kind in het publiek. Want eigenlijk speelt hij voor de nieuwe generatie, zo melde hij. Hij opende meteen met 'Will I die, miss? Will I die?' Een eerbetoon aan het Syrische kind dat dit in wanhoop uitriep na een chemische aanval.

De stukken die het kwartet bracht, waren mooi, maar ook wat zwaar. Het engagement straalde ervan af. Zo ook in het stuk 'Theme for Jimmy Greene', een stuk geschreven voor de saxofonist Jimmy Greene, die zijn dochttertje verloor in een schietpartij op de Sandy Hook Elementary School in Newton.

Waar Cohen zich vroeger nog wel aan de standards waagde, deed hij dat in Groningen niet. Hij bracht eigen werk. De composities zijn mooi en doen enigszins denken aan Miles Davis, waarbij Cohen toch ook duidelijk zijn eigen geluid heeft. Het kwartet speelde uitstekend samen en bracht één mooi vol geluid. Dat ze zo goed samenspelen, is niet verwonderlijk. De heren kennen elkaar immers al van de middelbare school.

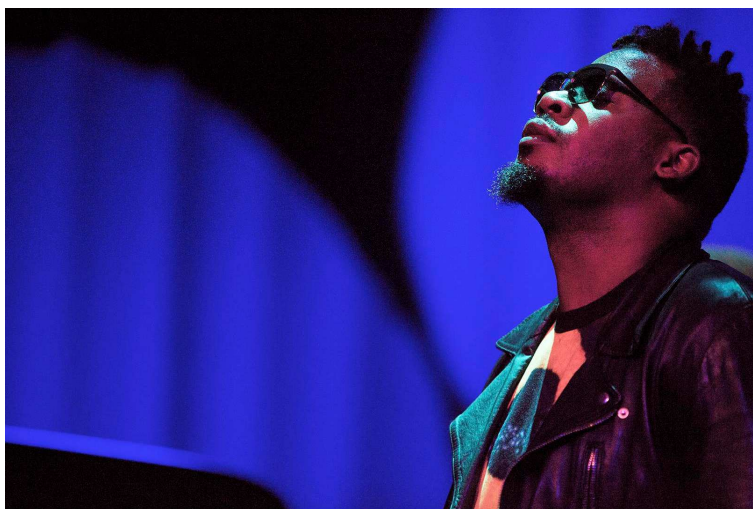
De spanningsboog van het concert was voor iedereen hoog, behalve dan misschien voor Cohens achtjarige zoon, die in de zaal zat. Hij viel halverwege in slaap. Maar goed, hij is dan ook opgegroeid met deze muziek.

Bart Hollebrandse

JAZZ OP DE PLANKEN

Op 30 april, de Internationale Jazz Dag, trad de formatie Black Flower op in Theater aan het Vrijthof, Maastricht. De groep van saxofonist Nathan Daems mixt Oosterse klanken en Ethiodub met jazz. Jean Schoubs maakte de foto van Nathan Daems.

Trompettist Keyton Harold speelde op 25 april in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

IN TEXAS IS ALLES GROTER

In Texas is alles groter. De auto's, de mensen, de stoelen, de porties eten, de biertjes en ook de toilethokjes. Een Texaan zou het moeilijk krijgen in New York, want in New York zijn de toilethokjes veel te klein. Je doet je broek naar beneden en stoot je hoofd tegen de deur. Het was dan ook een bevrijdend gevoel toen ik twee weken geleden op het Dallas/Fort Worth vliegveld aankwam en met koffer en al zo het toilethokje binnenliep. In New York zouden ze van dat ene hokje drie aparte hokjes gemaakt hebben.

Toen ik van het vliegveld wegreed en om me heen keek begreep ik meteen waarom de toilethokjes zo groot zijn: er is genoeg ruimte. Waarom een klein hokje als er plek is voor een groot hokje? Waarom een kleine auto als een grote ook kan? Waarom een kleine hamburger als een grote ook past? Ja, Texanen zijn vaak te dik, maar ik begrijp het nu wel, de ruimte is er, waarom zou je jezelf klein houden? In Nederland zou elke Texaan claustrofobisch worden. Texas is zeventien keer zo groot als Nederland en heeft nog niet eens twee keer zoveel inwoners. Ik was in Texas om mijn vrienden te bezoeken. Zij woonden tegenover mij in New York, maar besloten dat het ze allemaal te krap werd, te veel mensen per vierkante meter en dus verhuisden ze naar Dallas. Ze haalden me op van het vliegveld en we reden over het enorme snelwegennetwerk van de stad. Toen we een halfuurtje later stopten in een groene, brede straat met grote huizen vroeg ik wat we daar deden. Dit is waar we wonen, zeiden ze. 'Maar jullie wonen toch in een stad?', zei ik, 'dit lijkt op New Jersey.' Blijkbaar kan het in Dallas, groen wonen in hartje stad. Ook de stad Dallas is ruimtelijk en uitgestrekt. Vrijwel geen wolkenkrabbers, maar gewone houten huizen met veranda's en tuinen. Om van de ene plek in Dallas naar de andere plek te komen moet je een auto hebben. De stad is zo uitgespreid dat je je eigen wijk niet eens uitkomt zonder een auto. Fietsen doen ze daar niet want het is gevaarlijk en over het algemeen houden Amerikanen niet zo van fietsen en lopen. In de hete zomermaanden is het ook wel zo prettig, je loopt van de ene airco naar de ander.

Na een paar dagen in Dallas te zijn geweest, rijden we naar de stad Austin. In Dallas zit iedereen binnen, maar in Austin is iedereen buiten. Overal in de stad zijn openluchtrestaurants, bars, terrassen met live countrymuziek en grote bomen beschaduwen de picknicktafels met daaromheen verschillende foodtrucks. Er wordt niet gefietst, maar veel mensen verplaatsten zich op elektrische steps. Er loopt een grote rivier door de stad, die een koele bries verspreidt.

Opeens bedacht ik dat ik met mijn werkvisum overal in Amerika kan werken zolang het maar in de muziek is. Toevallig staat Austin bekend als de livemuziekhoofdstad van Amerika. Ik ga het zeker overwegen, de grote hamburgers, de enorme auto's en de ruime toilethokjes spreken me wel aan.

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=tpBCa5BXJ1M>

HET VERHAAL VAN...

ANGÈLE DURAND & HET DUKE ELLINGTON ORKEST

De 'Mona Lisa' van Nat King Cole is dé song van 1950. In datzelfde jaar wordt 'Goodnight Irene' van Leadbelly door The Weavers van onder het stof gehaald. Iedereen wil in 1950 het Harry Lime-thema van Anton Karas uit de film 'The Third Man' meeneuriën. Fats Domino's 'The fat man' (10 december 1949) is een van de eerste rock & roll-platen en op 9 maart 1950 neemt Miles Davis zijn derde sessie op voor 'Birth Of The Cool'. De plaat 'Bird & Diz' (6 juni 1950) verschijnt en Duke Ellington komt met zijn bigband naar Europa.

Het verhaal gaat dat de Vlaamse Angèle Durand in 1950 optrad met dat orkest. Zes weken lang met Duke's band? Als vocaliste of als gezelschapsdame? Angèle Durand wordt soms geciteerd als jazz-vocaliste, maar dat was ze niet: ze dankt haar terechte faam aan haar Duitstalig schlagerrepertoire. We twijfelen aan de echtheid van gepubliceerde informatie: in de Ellingtonia is nergens sprake van optredens van Durand met Ellington. Duke had Durand ontmoet in Parijs en inviteerde haar voor een optreden in Brussel op 10 april 1950. Bizar: die dag is het orkest in Knokke! Het orkest was aangekomen met het stoomschip SS Île de France in het Franse Le Havre op 4 april 1950 om 74 concerten te geven in 77 dagen in Frankrijk, België (Knokke, Namen, Brussel, Luik, Antwerpen), Nederland (Den Haag, Amsterdam), Zwitserland, Italië, Denemarken, Zweden, en toenmalig West-Duitsland, niet in Engeland zoals soms vermeld. De toer eindigde in Parijs, Salle Wagram op 20 juni 1950. De band ging terug naar Amerika op 30 juni 1950, intussen ingelicht over de inval van 25 juni door de Noord-Koreaanse communistische troepen in Zuid-Korea; het begin van de Koreaanse Oorlog. Opnamen van het orkest zijn gemaakt in Parijs (7 april 1950), Zürich (2 mei), Genève (4 mei), Hamburg (29 mei), Kopenhagen (31 mei), Aarhus (6 juni), wellicht nog meer. [...vervolg in de rechterkolom](#)

Een publiciteitsfoto van Angèle Durand.

Duke's trompettist Al Killian profiteerde ervan om zonder Duke in Stockholm op 4 juni 1950 een plaat op te nemen met enkele Zweedse jazzmuzikanten.

Durand werd op 23 oktober 1925 in Antwerpen geboren als Angèle Caroline Liliane Josette Marie-José De Geest, ze stierf in Augsburg op 22 december 2001. Op haar 15de won ze de tweede prijs tijdens een zangwedstrijd in het Antwerpse Rubenshuis. Ze zong er 'South of the border' (1939, countrystar Gene Autry) en 'An apple for the teacher' (1939, Bing Crosby en Connie Boswell). Tijdens de oorlog zong ze liedjes voor de Duitse radio en de Amerikaanse AFN-radio in Stuttgart. Ook zou ze enige tijd samen met trompettist Rex Stewart hebben gewerkt, die was achtergebleven in Parijs. Maar ook hier: waar zijn de bewijzen of geschriften hierover? Omdat de échte zangeres van Duke - Kay Davis - was uitgevallen kon Durand zogezegd optreden met zijn orkest in Brussel (?), met als beloning of uit Duke's noodzaak de tournee als gevolg? Haar 250 liedjes vind je op diverse Duitse verzamelplaten. In 1958 had ze succes met 'Chanson d'Amour', in 1977 tot grote hit gezongen door Manhattan Transfer. Van 18 augustus 1958 tot 1961 was ze getrouwd met producer Nils Nobach, later had ze quizmaster-conferencier Lou van Burg als partner.

Vraag blijft: wat was er met zangeres Kay Davis tijdens die tournee, Duke's vaste zangeres van 1944 tot 1950? Ziek? Onenigheid met Duke of met zijn muzikanten? Een financieel dispuut? Bestaan er affiches van Durand en Duke? Wie heeft concertverslagen van eventuele optredens? [...vervolg op de volgende pagina \(linkerkolom\)](#)

vervolg Durand en Ellington (van pg. 14)

Duke Ellington en zangeres Kay Davis.
(Foto: William P Gottlieb)

Het boek van John Edward Hasse over 'The Life & Genius of Duke Ellington' (1993) vermeldt niets over de samenwerking Durand en Ellington. Ellingtons band had in 1950 onder anderen Billy Strayhorn, trompettist Ray Nance en de saxofonisten Johnny Hodges, Don Byas en Harry Carney in de gelederen, maar was hier op eurotoer zonder trombonist Tyree Glenn. Die mocht niet mee van zijn vrouw. In 1946 had Tyree op tournee met Don Redman een affaire met een Frans meisje, vandaar. Of was het omwille van een ander meisje in Hilversum, 17 februari 1947, toen Glenn met Don Byas en Peanuts Holland in de studio een plaat opnam? Wel was bij Ellington, trompettist Nelson Williams (26 september 1917-13 november 1973, Voorburg), later achtergebleven in Parijs, in 1957 getrouwd met een Nederlands meisje. Hij verwierf bekendheid door concerten met de Dutch Swing College Band.

Wellicht heeft mevrouw Durand het Ellington-fabeltje verspreid, voor eigen propaganda, om zich op een piëdestal te hijsen. Is door deze bijdrage haar fake-verhaal wat ontkracht? Alle verklarende reacties welkom bij de redactie.

Erik Marcel Frans

Weet u meer over deze kwestie?
Mail ons dan: jazzflits@gmail.com.

VARIA

Bassist Joris Teepe begeleidt tijdens de Northern European Jazz Talent Contest. (Foto: J. Kruger)

Wie is dit jaar het beste Noord-Europese jazztalent?

Donderdag 20 juni vindt in Groningen de jaarlijkse strijd om de Northern European Jazz Talent Award plaats. De conservatoria van Aarhus (Denemarken), Stockholm (Zweden), Tallinn (Estland), Hamburg (Duitsland) en Groningen vaardigen hun meest talentvolle studenten af voor deze muzikale wedstrijd. Ze worden begeleid door het Contest Trio, onder leiding van bassist Joris Teepe. De winnaar krijgt een cheque van 1.000 euro. De Groningse deelnemer wordt uit een aantal studenten van het Prins Claus Conservatorium gekozen tijdens een zogenoemde Local Pre Round. Plek en deelnemers daarvan worden later bekendgemaakt.

Kunst op het North Sea Jazz Festival 2019

Naast muziek is op het North Sea Jazz Festival ook weer plaats ingeruimd voor beeldende kunst, met onder meer de RC Art Fair, de Art Bar en de tentoonstelling 'Lust For Life by Ed Van Der Elsen'. In samenwerking met het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam is hier een overzicht te zien van het belangrijke kleurenwerk van deze wereldberoemde Nederlandse fotograaf. Het festival is op 12, 13 en 14 juli in Rotterdam Ahoy.

OVERLEDEN

Dave Samuels, 22 april 2019 (70)

Amerikaanse vibrafonist en bespeler van de marimba. Vormde in 1975 een duo met collega-vibrafonist David Friedman en daarna eveneens met Friedman de groep Double Image. Maakte in de jaren tachtig en negentig deel uit van Spyro Gyra. Stelde zowel een instructieboek als -video samen over de techniek van het spel met vier mallets.

Lisle Atkinson, 25 maart 2019 (78)

Amerikaanse bassist. Speelde met een grote verscheidenheid aan muzikanten, van Benny Carter tot Betty Carter. Bijzondere formaties waren zijn combinaties met vier of vijf contrabassisten. Was verbonden aan Jazzmobile, een educatieve organisatie in New York.

Ad van den Hoed, 28 november 2018 (93)

Klarinettist; overleden in Abcoude.
(jjm)

FESTIVALS MEI, JUNI

PIET WEZEPOEL JAZZ FESTIVAL

Cultureel Centrum, Voorschoten

25 mei 2019

(www.pjpi.nl)

Met onder anderen: Trio Agerbeek, Albjerg & Klapwijk & Claudio Jr. De Rosa, Eric Ineke JazzXpress & Tineke Postma, Lorenzo Ditta Trio, Maria Voitenkova Quartet, Vito Vičar Quartet.

JAZZFESTIVAL TROMMEL

Jazzkerk, Aartswoud

1 juni 2019

(<http://www.trommelfestival.nl/>)

Met: Joost Patoeka, Jazz for the Millions (met onder anderen Francien van Tuijnen, Jesse van Ruller, Maarten Hogenhuis), Antoine Pierre/Mark Schilders, Sun Mi Hong Quartet, Eric Ineke JazzXpress, Jamie Peet & Niels Broos.

JAZZ IN DUKETOWN

Binnenstad, Den Bosch

7 tot en met 10 juni 2019

(<https://www.jazzinduketown.nl/>)

Met onder anderen: Marcus Miller, Richard Bona, Monty Alexander, Omer Avital, Eric Vloeimans Gatecrash, Marius Neset, Aron Parks, Benjamin Herman, Peter Beets, Niels Broos/Jamie Peet.

RED LIGHT JAZZ

Diverse locaties, Amsterdam

7, 8, 9 juni 2019

(<https://redlightjazz.com/>)

Met onder anderen: Amstel Big Band, Art Bop City, BVR Flamenco Big Band, Bruut!, Dercksen & Zoeteman, Dutch Swing College Band, Jasper Blom, Michiel Borstlap.

Sinne Eeg komt naar Terneuzen.
(Foto: Stephen Freiheit)

Terri Lyne Carrington tijdens het North Sea Jazz Festival 2014.
(Foto: Joke Schot)

TERRI LYNE CARRINGTON ZET ZICH IN VOOR VROUWELIJKE JAZZSTUDENTEN

Het valt niet mee voor Amerikaanse vrouwen in de jazzwereld. Neem nu Samantha Spear. Ze speelde al op jonge leeftijd saxofoon en was gek van Louis Armstrong en Duke Ellington. Maar wanneer ze een optreden in een plaatselijke jazzclub probeerde te krijgen, stuitte ze altijd op een muur van weerstand: 'We don't play with skirts', kreeg ze van de mannelijke musici te horen.

Toen dezelfde Samantha Spear op het Berklee College of Music in Boston voor uitvoerend musicus studeerde, moest ze eens bij een aantal leraren voorspelen: "You should have done your hair today", zei een van hen. Spear: "So that was really challenging. And then I had to play and [try to] get a good grade."

Ervaringsdeskundige en drumster Terri Lyne Carrington zette onder het motto 'Jazz without patriarchy' een jaar geleden het Berklee Institute Of Jazz And Gender Justice op poten om vrouwelijke jazzstudenten een steuntje in de rug te geven. Volgens Aja Burrell Wood, directeur van het instituut, is de jazzwereld doordrenkt van seksisme en is er nog een lange weg te gaan: "Take, for instance, a compliment often directed at women: 'You play like a man'." Wood: "It's cognitive dissonance. I can't understand that this amazing, killing sound is coming out of this person who is in this body. So instead of changing my thinking, I'm just going to re-gender this person into something that fits into my framework, which is men can play and women cannot." Wood en Carrington realiseren zich dat hun initiatief nog in de kinderschoenen staat en dat er nog een lange weg te gaan is. Wood geeft jazzhistorie vanuit een vrouwelijk perspectief en Carrington leidt een ensemble dat werk van vrouwelijke componisten speelt. Recentelijk studeerde het voor het merendeel uit vrouwen bestaande ensemble (een unicum op Berklee) 'The gathering' van Geri Allen in.

"From middle school to high school you see a drop-off, with young women, particularly instrumentalists, in jazz", zegt directeur Wood, "High school to college — another drop-off. And even after college — another drop-off there." Terri Lyne Carrington denkt niet dat de gelijkheid in de jazz nog tijdens haar leven bereikt zal worden. Maar ze is optimistisch over het momentum: "There's a desire, there's an energy building around this — this feels a little different."

Hans van Eeden (Bron: www.wbur.org)

FESTIVALS JUNI

JAZZDAGEN TERNEUZEN

Porgy en Bess e.a., Terneuzen
8, 9, 10 juni 2019

(<https://www.zeelandjazz.nl/festivalinfo>)

Met onder anderen: Frank Montis & Friends, Deelder en Van der Lek, Duo **Sinne Eeg** & Ivan Paduart, De Cauter, Lafertin en Verbiest.

MUSIC MEETING

Park Brakkenstein, Nijmegen
8, 9 10 juni 2019

(<https://musicmeeting.nl/>)

Met onder anderen: Anderson/Glerum/Bennink/Van Kemenade, Antonio Lizana Trio, Dimitar Bodurov Trio, Sanne Rambags.

UTRECHTS JAZZFESTIVAL

Janskerkhof, Utrecht
9 juni 2019

(<https://www.utrechtsjazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Red Hot 100 Big Band, Tommaso Perazzo Trio, Marjorie Barnes & Equinox, Edgar van Asselt Trio ft. Philip Harper, Benjamin Herman Ft. The New Leon Jazz Society.

JAZZDAGEN MIDDELBURG

De Spot, Plein 1940, Middelburg
14 tot en met 17 juni 2019

(<https://www.zeelandjazz.nl/festivalinfo>)

Met onder anderen: Kemenade Hammond Sandwich, Michelle David & The Gospel, Mete Erker Trio, Zuco 103.

JAZZ TE GAST

Tuinen Hoofdstraat, Zuidhorn
15 juni 2019

(www.jazzteqast.nl)

Met onder anderen: Petros Klampanis, Tineke Postma, Dodó Kis, Stijn & Bert Cools, Sanne Huijbrechts, Suzan Vene-man en David Golek, Ethan Iverson, Noordpool Orkest.

SWINGIN' GRONINGEN

Binnenstad, Groningen
20, 21, 22 juni 2019

(<https://swingin Groningen.nl/>)

JAZZ AAN DE MAAS

Mijnheerkens 1, Roermond
21, 22, 23 juni 2019

(<https://www.jazzaandemaas.nu>)

Met onder anderen: Peter Beets, Kim in the Middle, Big Band Beeg, Saskia Laroo/Joseph Bowie, Joep van Leeuwen, Radomir & his Balkan Jazz Orchestra.

NORTH SEA ROUND TOWN

Diverse locaties, Rotterdam
27 juni tot en met 14 juli 2019

(<http://www.northsearoundtown.nl/>)

North Sea Round Town biedt meer dan 365 concerten op ruim 125 locaties.

JAZZ IN BEELD

Mike LeDonne. (Foto: John Bosch)

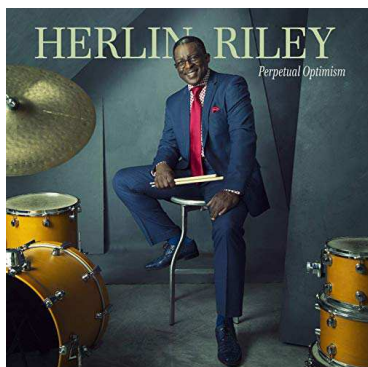

Vincent Herring. (Foto: John Bosch)

Tijdens de 'That Feelin European Tour' deed het **Mike LeDonne Trio met** altsaxofonist **Vincent Herring** op 7 april 2019 **Porgy en Bess** in **Terneuzen** aan. Organist LeDonne speelde soul-klassiekers met een jazzsausje en nummers van Earth, Wind and Fire en Horeca Silver. Als begeleiders waren gitarist Martien Oster en drummer Hans Braber meegekomen.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 april 2019

- 1 **Herlin Riley**
Perpetual Optimism
(Mack Avenue)
- 2 **Steve Davis**
Correlations
(Smoke Sessions)
- 3 **Catherine Russell**
Alone Together
(Dot Time)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders, Ton Ouwehand en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

DRINGENDE OPROEP BOB HAGEN: HELP 'AANTASTING JAZZ' KEREN

Jazzimpuls- oprichter Bob Hagen luidt de noodklok over de 'aantasting van jazz- en improvisatiemuziek'. De 'te-loorgang' van jazz doet zich volgens hem 'met name en als eerste Europees land in Nederland voor'. Dit meldt hij in een open brief die bij de redactie van Jazzflits binnenkwam.

Hagen merkt onder meer op dat jazz uit de ether verdwenen is en dat het aantal jazzpodia de laatste tien jaar aanzienlijk is gedaald. Met een beroep op de Raad voor Cultuur (het wettelijke adviesorgaan van de regering en het parlement op het terrein van kunst, cultuur en media) en het Ministerie van OCW wil hij een ommekeer bewerkstelligen, zowel 'voor de muzieksoort maar ook voor de belangen van jonge afstuderende studenten'. In de brief doet hij ook een oproep aan musici en liefhebbers om samen met hem nieuwe initiatieven op jazzgebied te ontplooiën.

Bob Hagen: "De Raad voor Cultuur is de afgelopen jaren niet in staat geweest de teloorgang helder en duidelijk voor het voetlicht te brengen waardoor er op het ministerie onwetendheid heerst over de geweldige kwaliteit van de beroepsbeoefenaars, waardoor oplossingen uitblijven. In het belang van circa duizend hieraan overgeleverde improviserende jazzmusici en hun honderdduizenden luisteraars in ons land doe ik een beroep op al diegenen die het met dit grote gemis eens zijn en zich daarvoor op welke manier ook zouden kunnen en willen inzetten. Ik doe een beroep op jullie om de overheid aan te spreken, rechtstreeks of middels de Raad voor Cultuur. We kunnen als enthousiaste jazzliefhebbers gezamenlijk vast en zeker gewicht in de schaal leggen.

Mijn verzoek is, stuur mij zonder enige wederzijdse verdere verplichting voorlopig alleen een korte e-mail als je meent dat er werk aan de winkel is en je achter een nieuwe aanpak staat. Ook doe ik een beroep op echte jazzliefhebbers die in de Quote 500 staan en best aangesproken willen worden door iemand die daar niet in voorkomt maar wel in het belang van de jazz in staat is en was om naast het verkrijgen van fondsen ook zijn eigen portemonnee daarvoor aan te spreken. Bijvoorbeeld om daarmee een nieuwe serie Jazz Impuls-concerten op touw te zetten. Dat zou natuurlijk ook onder een andere naam kunnen of onder de vlag van een belangrijke sponsor. In verband met mijn leeftijd kan ik qua organisatie daaraan niet meer deelnemen, maar wellicht in het begin wel coördinerend kunnen samenwerken om een eventuele start te bevorderen met andere geïnteresseerden."

Bob Hagen steun betuigen kan via: bob@jazzimpuls.nl

JAZZ IN BEELD

Stefan Bracaval, 25 april, De Ploeg, Diepenbeek. (Foto: Jean Schoubs)